

Prašymo maldoje meldžiame atleidimo, ieškome Dievo karalystės, o taip pat meldžiamės dėl kiekvieno teisus reikalo.

Užtarimo maldoje ko nors prašome kitiems. Šiai maldai nėra ribų. Ja meldžiamasi net ir už priešus.

Kiekvienas džiaugsmas ir kiekvienas sielvartas, kiekvienas įvykis ir reikalas gali būti dingstis dėkojimui, kuris, sujungtas su Kristaus dėkojimu, turi užpildyti visą krikščionio gyvenimą: „Už viską dėkokite“ (1 Tes 5, 18). Visiškai nesavanaudiška šlovavimo malda kyla į Dievą; ji šlovina Jį dėl Jo paties, Jį garbina ne dėl to, ką Jis daro, bet dėl to, kad Jis yra.

Maldos šaltiniai yra Dievo žodis, Bažnyčios liturgija, tikėjimo, vilties ir meilės dorybės. Bažnyčia tikinčiuosius ragina melstis nuolat; tam yra skirtos kasdienės maldos, Valandų liturgija, sekmadienio Eucharistija, liturginių metų šventės.

Krikščioniškojoje tradicijoje yra žinomos **trys svarbiausios maldos gyvenimo formos: žodinė malda, mąstymas ir kontempliacija.** Joms visoms yra būdingas širdies susikaupimas.

Žodinė malda, pagrįsta žmogaus prigimties kūno ir dvasios vienybe, į vidinę širdies maldą įjungia ir kūną. Tokiai maldai pavyzdį duoda Kristus, kuris meldžiasi Tėvui ir savo mokinius moko „Tėve mūsų“ maldos.

Mąstymas yra ieškanti malda, kuri žadina mintį, vaizduotę, jausmus, troškimus. Mąstymo tikslas yra apmąstomą dalyką susieti su mūsų gyvenimo tikrove ir pritaikyti sau pagal tikėjimo dvasią.

Mintinė kontempliacija yra į Jėzų nukreiptas tikėjimo žvilgsnis, Dievo žodžio klausymasis, nebyli meilė. Leisdama mums dalyvauti Kristaus paslapyje, kontempliacija mus vienija su Kristaus malda.

Plg. Kario maldos vadovas. Vilnius: Lietuvos Kariuomenės ordinariatas, 2003. P. 15

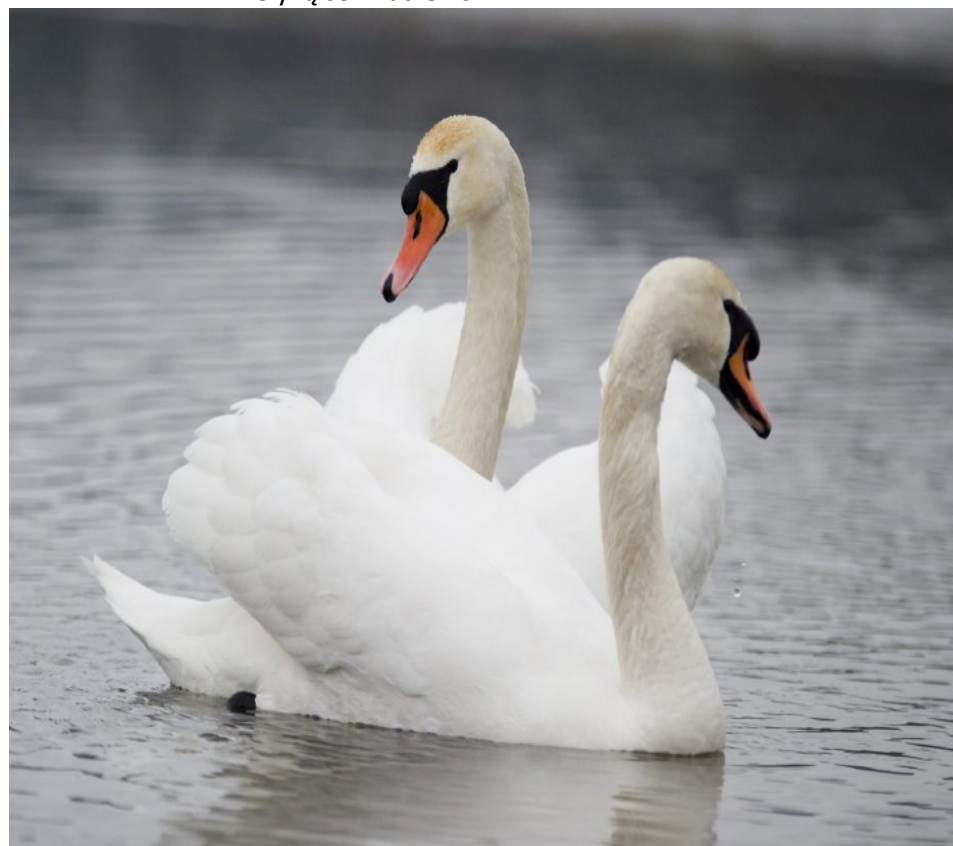
Kontaktai

Šv. Antano Paduviečio parapija. Adresas: Minijos g. 22, Pakutuvėnų k., Šateikių sen., LT – 90390 Plungės raj. www.pakuta.lt Draugaukime facebooke @Pakutaofm.



Tikėjimas

V Velykų sekmadienis.



Naują giesmę giedokite Viešpačiui:
nuostabius darbus jis daro!
Jo teisingumas šviečia pagonims **Ps 97, 1–2**

Paulius kartu su Barnabu pasuko atgal į Listrą, Ikoniją ir Antiochiją. Ten jie stiprino mokinių dvasią ir skatino juos išsaugoti tikėjimą, nes per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę. Kiekvienoje bendruomenėje su malda ir pasninku, uždėdami rankas, jie paskyrė jiems vyresnius ir pavadė juos Viešpačiui, kurį šie buvo įtikėję. Apkeliavę Pizidiją, jie atvyko į Pamfiliją, paskelbė žodį Pergėje ir leidosi žemyn į Ataliją. Iš čia išplaukė į Antiochiją, kur buvo buvę pavesti Dievo malonei, kad nuveiktų darbą, kurį dabar pabaigė. Sugrižę jie sušaukė bendruomenę ir apsakė, kokius didžius darbus nuveikęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus.

Atliepiamoji psalmė Ps 144, 8–13ab

**P. Dieve, mano Valdove,
aš tavo vardą garbinsiu amžiais.**

Viešpats švelnus, gailestingas,
didžiai maloningas, rūstaut negreitas.
Viešpats visiems yra geras,
savo visiems kūriniams gailestingas. – **P**

Viešpatie, tegu visi tvariniai tau dėkoja,
tegu tave garbina ištikimieji.
Tegu jie skelbia tavo karalystės kilnumą, – **P**
tegu garsina tavo galybę. –

Kad visi žmonės suprastų tavo didybę,
tavo karalystės kilnumą.
Tavo karalystė – amžina karalystė,
tu kartų kartoms viešpatausi. – **P**

Antrasis skaitinys iš Apreiškimo Šventajam apaštalui Jonui Apr 21, 1–5a

Aš, Jonas, regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko ir jūros taip pat nebeliko. Ir išvydau šventąjį miestą – naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, kuri buvo išsipuošusi kaip nuotaka savo sužadėtiniui. Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: „Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens

pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais. Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo anksčiau, tas praėjo“. O Sėdintysis soste tarė: „Štai aš visa darau nauja!“ Ir sako: „Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri“.

Evangelija pagal Jona**Jn 13, 31–35**

Judui pasišalinus iš Velykų vakarienės būsto, Jėzus prabilo: „Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas per jį. O jeigu Dievas pašlovintas per jį, tai Dievas pašlovins jį pas save, – bematant jį pašlovins. Vaikeliai, aš jau nebeilgai būsiu su jumis. Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“.

APIE MALDĄ

Žmogus ieško Dievo. Visos religijos liudija, kad esminis dalykas žmogui yra ieškoti Dievo. Žmogus ilgisi Dievo, kuris pašaukė jį į buvimą. Net per savo nuodėmę ir praradęs panašumą į Dievą, žmogus lieka savo Kūrėjo paveikslas.

Dievas pirmas pašaukia žmogų. Nors žmogus ir pamiršta savo Kūrėją ar slepiasi nuo Jo veido, vaikosi savų stabų ar kaltina Dievą, Dievas kiekvieną žmogų nenuilstamai kviečia susitikimui su Juo maldoje. Maldoje visada pirmas su meile kreipiasi Dievas, o žmogaus kreipimasis visada tėra atsakymas.

Maldos tikrovę tobulai apreiškė Jėzus - Žodis, tapęs kūnu ir gyvenęs tarp mūsų. Jėzus moko melstis pats melsdamasis. Dažniausiai Jėzus meldžiasi nuošalume, slaptoje. Jėzaus malda – tai meilės kupinas atsidavimas Tėvo valiai ir visišką pasitikėjimas, žinojimas, jog bus išklaudyta. Jėzus kaip išmintingas auklėtojas priima mus tokius, kokie esame, ir žingsnis po žingsnio veda prie Tėvo. Jėzus moko savo mokinius melstis tyra širdimi, su gyvu ir ištvėringu tikėjimu, su vaiko drąsa. Jis ragina juos melstis Jo vardu: „Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jn 16,24). Šventoji Dvasia moko Bažnyčią ir primena jai visa, ką Jėzus buvo pasakęs, vadovauja ir maldos gyvenimui. Ji įkvepia vis naujas maldas, nors ir išlieka tos pačios maldos formos: laiminimas, prašymas, užtarimas, dėkojimas ir šlovinimas.

Kadangi Dievas laimina, tai ir žmogaus širdis gali šlovinti Tą, kuris yra visokios palaimos šaltinis.